

Maahan tuojan hinnoittelusitoumus.

Kansanhuoltoministeriön vapautettua allekirjoittaneen elinkeinonharjoittajan 26 päivänä kesäkuuta 1942 hintojen ja maksujen säännöstelystä annetun valtioneuvoston päätöksen 15 §:ssä määrätystä, maahan tuotujen tarvikkeiden hinnanvahvistuksen hakemista koskevasta velvollisuudesta, allekirjoittanut sitoutuu kunnian ja omantunnon kautta noudattamaan maahan tuomiensa tarvikkeiden myyntihintaa määrätessään kääntöpuolella mainittuja perusteita.

.....ssapäivänäkuuta 194....

.....
(Toiminimi allekirjoituksineen)

Todistavat:

Maahan tuotujen tarvikkeiden hinnoittelussa noudatettavat perusteet.

1 §.

Maahan tuodut tarvikkeet on hinnoiteltava hankintahintaan, johon myyntihintaa määrättäessä saadaan lisätä kohtuullinen kaupan myyntipalkkio, mutta ei mitään muita kuluja.

2 §.

Tarvikkeen hankintahintana on pidettävä sitä hintaa, joka saadaan, kun ulkomaisen myyjän laskuttamaan myyntihintaan lisätään vakuutus-, rahti-, tullaus-, lisenssi-, huolinta- ja purkaukset, jotka maahan tuoja on todistettavasti maksanut tai joutuu maksamaan hintaan kohdistuvina menoina siihen saakka, kunnes tarvike on tullattuna ja rautatievaunuun tai muuhun kuljetusneuvon lastattuna tullauspaikalla. Siinä tapauksessa, että maahan tuoja siirtää tarvikkeen omaan varastonsa, saadaan tästä aiheutuvat todelliset ja kohtuulliset lisäkulut sisällyttää hankintahintaan. Niinikään saadaan säädetty liikevaihtovero, remburssi- ynnä muut niihin verrattavat kulut sekä hankintaan kiinnitetyn pääoman korko tarvikkeen tullauspäivään asti lukea hankintahintaan.

Hankintahintaan ei siis saa sisällyttää varastokuluja, kuten pakkaus-, korko-, lähetys- ynnä muita niihin verrattavia kuluja.

Milloin ulkomaisen myyjän laskussa on pakauksesta erikseen veloitettu, saa maahan tuoja sisällyttää tämän määrän tarvikkeen hankintahintaan. Milloin myyjä on sitoutunut hyvittämään päällyksestä, jos se palautetaan, saadaan hankintahintaan kuitenkin lukea ainoastaan myyjän veloitettaman hinnan ja päällyksen hyvitysarvon välinen erotus.

Niissä tapauksissa, jolloin maahan saapuneessa tavaraerässä on todettu sellainen katoamis- tai pilaantumisvahinko, josta vakuutusyhtiöt eivät ole korvausvelvollisia, hyväksytään jäljellä olevain tavarain hankintahintaan sisältyviksi kustannuksiksi todellinen vahinko, kuitenkin enintään 5 % tavarairän ostoarvosta. Tarkkailuviranomaisia varten on tällöin hinnoitteluasiapapereihin liitettävä joko viranomaisen tai kahden liikkeen ulkopuolisen ja puolueettoman henkilön todistus vahingon suuruudesta.

3 §.

Jos tarvikkeen myynnissä noudatettava myyntipalkkio on määrätty kaupan myyntipalkkioista 21 päivänä joulukuuta 1942 annetussa kansanhuoltoministeriön päätöksessä tai jos kansanhuoltoministeriö on myyntipalkkion muussa yhteydessä vahvistanut ja saattanut tiedoksi, noudatettakoon sitä tarvikkeen myyntihintaa määrättäessä.

Muutoin on kohtuullisena myyntipalkkiona pidettävä enintään sitä markkamääräistä myyntipalkkiota, joka 31 päivänä elokuuta 1939 oli yleisesti vallitsevana kysymyksessä olevan tai vastaavan tarvikkeen myynnissä korotettuna enintään 2/3:lla mainitun päivän jälkeen tapahtunutta elin-

kustannusindeksin nousua osoittavasta prosenttiluvusta.

4 §.

Edellä mainitulla tavalla laskettu ylin myyntihinta tarkoittaa hintaa vapaasti tukkumyyjän varastossa tai, jos toimitus tapahtuu toisella paikalla, sijaitsevalle jälleenmyyjälle, vapaasti rautatievaunuun, muuhun yleiseen kuljetusneuvon taikka ostajan kuljetusneuvon lastattuna.

Tukkumyyjällä on oikeus erikseen veloittaa tarvikkeen päällyksen hinta ainoastaan siinä tapauksessa, että tukkumyyjä sitoutuu hyvittämään ostajaa päällyksen veloitushinnalla, jos päällys sille käyttökuntona rahtivapaasti palautetaan.

5 §.

Milloin maahan tuoja myy tarvikkeita toiselle tukkumyyjälle, alkoon myyjä ja ostaja yhteensä ottako suurempaa myyntipalkkiota kuin mitä tarvikkeen myyntipalkkioksi tukkukaupassa on sallittu. Tällöin on myyjän ilmoitettava ostajalle se tukkumyyntihinta, joka on laskettava näiden määräysten mukaisesti, ja saa ostaja laskea myyntipalkkiokseen vain tämän hinnan ja hankintahintansa välisen erotuksen.

6 §.

Muutoin noudatettakoon hinnoittelussa valtioneuvoston 26 päivänä kesäkuuta 1942 hintojen ja maksujen säännöstelystä antaman päätöksen ja kansanhuoltoministeriön 21 päivänä joulukuuta 1942 antaman, kaupan myyntipalkkiota koskevan päätöksen määräyksiä niihin tehtyine ja mahdollisesti vastaisuudessa tehtävine muutoksineen.

7 §.

Jos maahan tuoja haluaa saada oikeuden ottaa suuremman myyntipalkkion tai korkeamman myyntihinnan kuin mitä edellä olevien määräysten mukaan on sallittua, hakekoon siihen kansanhuoltoministeriön luvan.

Maahan tuojan on säilytettävä hinnoitteluun liittyvät todisteet tarkkailua varten ja laadittava kirjanpitoonsa siten, että hinnoittelu voidaan jälkikäytävällä todeta tässä annettujen määräysten mukaiseksi.

8 §.

Hinnanvahvistus on joka tapauksessa haettava kansanhuoltoministeriöltä seuraaville tarvikkeille, ellei ministeriö ole vahvistanut niille yleistä ylintä myyntihintaa:

- 1) elintarvikkeet, mausteet ja juomat;
- 2) rehut, lannoitteet ja siemenet, paitsi koristekasvien siemenet;
- 3) kankaat, langat ja muut tekstiilitavarat;
- 4) nahka ja jalkineet sekä nahkavalmisteen;
- 5) maatalouskoneet;
- 6) eristysaineet, rautalevyt ja tiilet;
- 7) raudat, teräkset ja muut metallit;
- 8) poltto- ja voiteluaineet.